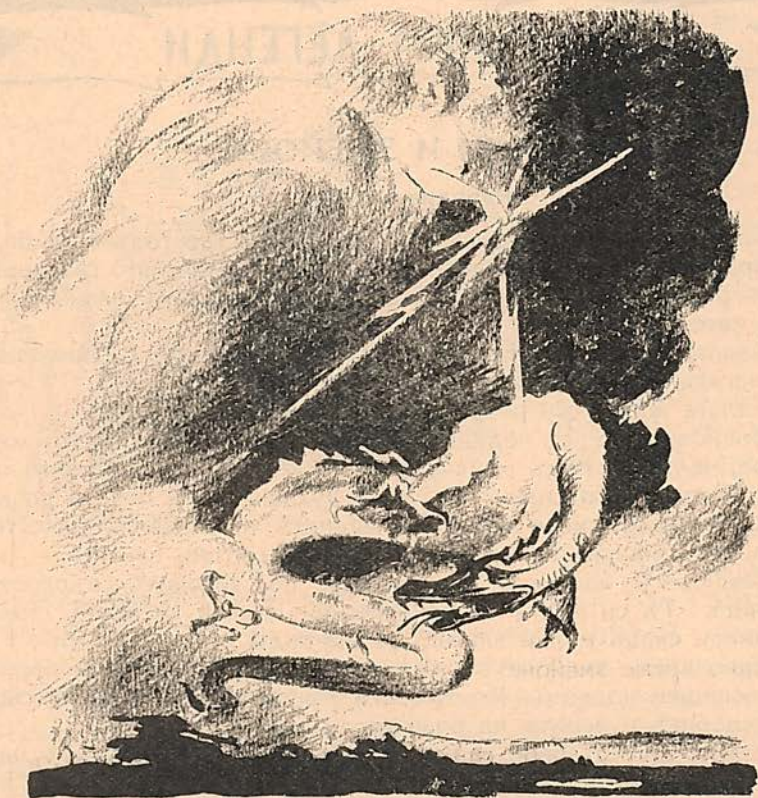

лозята. Запустѣло полето, почернѣло. Страшенъ гладъ настаналъ. Хора умирали отъ гладъ, други се хранѣли съ букови листа и жължди.

Никой не смѣлъ да излѣзе по полето. Халата била грозна и страшна. Носѣла се тя срѣдъ вихрушки и бури съ страшенъ ревъ и вой и всѣки бѣгалъ и се криелъ.

Появили се двама братя, два змея. Тѣ заживѣли наблизо до рѣката и започнали да дебнатъ халата. Ала тя ги усѣтила и започнала да се крие въ дълбокитѣ вироуе на рѣката.

Но дошло лѣто. Пекнало топло слънце, пресъхнали вадички и потоци, намалѣла рѣката. Единъ день братята змейове струпали дървета и камъни въ рѣката, нахвърляли земя и заприщили водата. Отбили рѣката на друга страна презъ планината и халата останала на сухо. Изплашила се тя и хукнала презъ полето. Полетѣла къмъ Пирина, край Орановската рѣка.